59e jaargang. — No 59. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 22 Juli 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

BITTERPEEEN DE BEUKELAAR

EERSTE BLAD

Verdedigen wij onze Rechten

Volgens de ministerieele verklaring, door M. de Broqueville afgelezen, blijft het schoolwetsontwerp behouden, behalve eenige veranderingen toe te brengen aan de wijze van toepassing. De eigenlijke geest der wet blijft dus behouden. Alle katholieken zullen zich hierover verheugen.

Het kon, ten andere, niet anders Sedert te lang reeds waren onze rechten van familievader, van vrije en gelijke burgers, schandelijk miskend. Sedert lang waren wij, die de meerderheid uitmaken, als parias behandeld. Wij bevonden ons in eenen toestand waar onze geloofsgenooten, in protestansche landen, zich zelf niet in bevinden.

Al zou men ons verwijten zaken te herhalen, die wij reeds meermalen geschreven hebben, toch rekenen wij het ons ten plichte hiertegen protest aan te teekenen.

Het land moet weten dat, zoo onze tegenstrevers de zoogezegde onzijdige school aannemen, wij integendeel niet langer meer genegen zijn ons dezelve te laten opdringen.

Het staat hun vrij, op dit gebied, de meening te hebben die zij willen. Maar wij ontkennen hen volstrekt het recht — en niemand zal zulks kunnen betwisten — te dwingen ons hunne zienswijze aan te nemen.

Overal, op alle oogenblikken, tot dat wij voldoening zullen bekomen hebben, moeten wij kloekmoedig en fier onze rechten van belgische burgers laten gelden. Het oogenblik is ernstig. Allen, zonder eenige uitzondering, welke ook de toestand weze van ons fortuin, welke ook onze bezigheghedenwezen, wij hebben eene zending te vervullen. Het schoolgebied, ten andere, is ons bijzonder gunstig.

Wat ook de opgehitsten, zoowel als de ophitsers zelve, mogen zeggen, het volk dat zijn gezond verstand heeft, het volk dat zoozeer genegen is voor vrijheid en Rechtvaardigheid, het volk begrijpt hoe weltig onze eischen zijn. En zoo men hier of daar eenige werklieden ontmoet, die meenen dat wij ongelijk hebben, dat onze eischen overdreven zijn, wees verzekerd dat deze ongelukkigen op den dwaalweg gebracht zijn door behendige comedianten of leugenaars die er hun belang in hebben.

Aan deze ongelukkigen die men in slaap wiegt en bedriegt, moet men duidelijk uitleggen wat wij vragen, men moet hen op klare wijze doen begrijpen dat onze tegenstrevers hen bedriegen de opwerpingen die zij ons doen valsch zijn.

Wij zouden willen dat uit al de hoeken onzer twee arrondissementen voordrachtgevers ontstonden die elken zondag op de dorpen aan het volk zouden verkondigen, dat het hun recht, hunne vrijheid is die wij verdedigen met onze rechten, onze vrijheid.

En deze pogingen zouden nog niet voldoende zijn. Zij zouden moeten volledigd worden, door de onderrichtingen, de propaganda van min lot man gedaan.

Christene werklieden, katholieke bedienden, patroons met naastenliefde bezield, hoog de harten ! De strijd is hevig, maar de overwinning wacht ons, want men mag niet twijfelen aan de zegepraal van Recht en Rechtvaardigheid.

Belooging Schollaert.

Een komiteit, onder voorzitterschap van M. Senator de Becker-Remy, komt den volgenden omzendbrief aan de katholieken te sturen :

M...

De katholieken van het arrondissement Leuven rekenen het zich ten plichte eene BETOOGING in te richten ter eere van hunnen volksvertegenwoordiger M. Franz SCHOLLAERT. Hij, die zoovele jaren reeds in het Parlement de belangen van het land verdedigt, zal in de geschiedenis beroemd staan als ontwerper van eene Schoolwet steunende op de beginselen van vrijheid, rechtvaardigheid en voorspoed.

Van alle zijden werd het verlangen uitgedrukt deze betooging een nationaal karakter te zien nemen.

Wij doen dus een warmen oproep tot de andere arrondissementen van het land en tot de katholieke vereenigingen van gansch België en verzoeken hen op 27 Augustus a. s. zich te Leuven te doen vertegenwoordigen.

Alle katholieken zullen, hopen we, er aan houden hunne hulde te betuigen aan den heer Schollaert, voor de uitmuntende diensten die hij als minister aan het land bewezen heeft ; duizende stemmen zullen als de magnim zijn der ontvergete lijke ovatie welke onzen beminden hoofdman onlangs van wege de rechterzijde te beurt viel

Te dier gelegenheid zal het katholiek België eens te meer kunnen uiten zijnen eisch naar meer rechtvaardigheid in zake onderwijs.

Wij eischen vrijheid voor arm en rijk.

Wij eischen dat ieder familievader vol komen vrij weze in het kiezen der school waar hij aan zijne kinderen het onderricht zal doen geven dat hij hun ver schuldigd is.

Wij vragen geen voorrecht voor niemand, doch gelijkheid voor allen.

Wij eischen kosteloos onderwijs voor alle kinderen.

Wij willen aan de onderwijzers een toestand waarborgen evenredig met de gewichtigheid hunner zending

Wij willen eindelijk het volksonderwijs zoo inrichten, dat op dit gebied gelijk op zooveele andere, België aan het hoofd sta der beschaafde landen.

Schoolvrede, door rechtvaardigheid en vrijheid : ziedaar ons programma De katholieken 't gansche land zullen het met ons toejuichen !

Wij rekenen, M...., op uwe bijtreding, en verzoeken U wel te willen inschrijven voor 7 Augustus, bij den Schrijver van het uitvoerend Comiteit, den Heer Baron de Dieudonné, Katholieke Kring, Thienische straat, 62, Leuven.

DAGORDE :

Te 10 1/2 ure, zullen de heer Schollaert en verscheidene andere katholieke sprekers het woord voeren. (Vergaderplaatsen worden later aangekondigd).

Te 14 ure : Stoet, betooging en overhandiging aan den Heer Schollaert der medaille te zijner eer vervaardigd.

Aanvaard, M... onze weigemeende groeten.

* * *

De maatschappijen of de personen die zouden willen deelnemen aan deze betooging van erkentelijkheid, kunnen hunne toedreding aan de Redactie van den *Postrijder* sturen.

Onze zevenjarige feesten.

De zevenjarige Kroningsfeesten zijn verleden zondag op schitterende wijze gesloten geworden. Van in den vroegen morgend werd onze ander zoo vreedzame stad ingenomen door duizende en duizende vreemdelingen. De bijzondere trams en treinen waren opgeproptvan vreemdelingen ; automobielen, rijwielen, voertuigen van allen aard, stormden de stad binnen, terwijl een overgroot getal voetgangers uit onze omliggende dorpen naar Tongeren kwamen

Tijdens de Pontificale Hoogmis, opgedragen met Pauselijke Assistentie door Mgr Mercier, Aartsbisschop van Mechelen, was onze statige Hoofdkerk te klein om de toegestroomde menigte te bevatten, zoodanig dat honderde personen geene plaats meer konden vinden.

Rond half elf trok nogmaals de prachtige processie uit te midden van eene opeengepakte en ingetogene menigte. Evenals den vorigen zondag deden al de groepen, die van eene levendige frischheid blonken, eenen zichtbaren indruk op de duizende vreemdelingen die ademloos en in godsdienstige stilte, de plechtige stoet zagen voorbij trekken.

Wat al glans, wat pracht zag men voorbijdragen ! Eerst kranig, onze flinke turners in witte kleedij, met hunne wapperende bannieren. Schoon ook, de leerlingen der Broeders Maristen, met hunne gekleurde sluiers Dan zagen wij beurtelings voorbijtrekken, weelderige bannieren, relieken kassen door geestelijken gedragen, de jongens onzer gemeenteschool, een lieve groep edelknapen, een groep frische herderinnetjes het kindje Jesus en St Jannekes omringende, borstbeelden, het Mirakuleus Beeld van St-Anna, gedragen door maagden de leerlingen der Damen van de IIH. Harten.

Dan kwam de groep der Maagden, met hunne palmtakken, het « Loflied der Engelen » zingende. 't Was nogmaals deze groep welke de kroon spande en aan hoend rde toeschouwers een traan van ontroering ontrukte. Hunne frissche en veelkleurige kleederen, hunne ingetogene houding, hun schoon en doordringend gezang, de regelmatige bewegingen hunner palmen, dit alles maakte een diepen indruk op de toegestroomde menigte. Waarlijk onze geachte stadsgenoot, Mr Edm. Jaminé, heeft eer van zijn werk.

Vooraf gegaan door eene talrijke groep engelen, met muziekinstrumenten in veelkleurige kleederen en trapsgewijze gerangschikt, verschijnt statig en indrukwekkend het gekroond Mirakuleus Beeld van O. L. V. van Tongeren, gedragen onder eenen prachtheme, door Mr Deploige, Kanonnik Lamirne, de Eerw HH. Merkerbach, Alph. Paquay, Delvoie, Claessens, Sacré.

Vervolgens kwam een overgroot getal priesters in oude kerkgewaden, de kostbare Relieken uit onze Schat dragende, die de roem der kerk van Tongeren uitmaken.

Thans knielt de ingetogene menigte neder op het verschijnen van Z. Em. de Aartsbisschop, HH. Doorl. Hoogw. Mr Rutten, Bisschop van Luik en Mr Roelens, Bisschop in Congo, die den stoet met hunne tegenwoordigheid opluisterden en onverpoosd het volk zegenden.

Wij bemerken insgelijks HH. Doorl. Hoogw. Mr Bovens, Herzog en Senator Keesen, MM. Hellepute en Burggraaf Desmaisières, volksvertegenwoordigers, Graaf de Renesse, senator, de katholieke leden van onzen gemeenteraad, de leden van het kerkfabriek, enz.

* * *

Na afloop der processie, schaarden al de groepen zich in de beste orde voor het stadhuis. Daar zag men de relieken kassen en de borstbeelden, omringd door priesters, terwijl de wapperende bannieren en de veelkleurige kleederen zich in eene glanzende zon weerspiegelden. De trap van het stadhuis was ingenomen door de talrijke priesters in hunne oude en kosthare kerkgewaden, en de relieken dragende, terwijl Mr Mercier, van op het perroen met het Allerheiligste de neergeknielde menigte zegent. De trompetten schallen, het kanon buldert, al de klokken uit onzen grijzen toren laten hunne blijde tonen weergalmen, 't is een grootsch en indrukwekkend schouwspel.

* * *

's Namiddags, rond drie uren, had nogmaals de plechtige Tooning der Relieken plaats, die opgeluisterd werd door de tegenwoordigheid van HH. Doorl Hoogw.

De groep der Maagden, met hunne palmtakken, had zich rond het Mirakuleus Beeld van O. L. V. geschaard, en zongen nogmaals het « Lied der Engelen », hetgeen wederom een diepen indruk maakte en menige tranen van ontroering deed storten.

* * *

Deze onvergetelijke Kroningsfeesten werden 's avonds op schitterende wijze gesloten door eene luisterrijke verlichting van gansch de stad. Duizende en duizende lampjes, lichtjes, venitiaansche lantaarntjes, waren in elke straat en in alle richtingen opgehangen. Vele bijzondere woningen waren op buitengewone wijze verlicht of hadden transparanten, O. L. V. van Tongeren verbeeldende, aan hunne vensters geplaatst, terwijl op den toren van O. L. V. kerk bengaalsch vuurwerk gemaakt werd. In sommige straten was 's avonds de menigte zoo talrijk, dat het verkeer bijna onmogelijk was Kortom, het uitzicht der stad was waarlijk tooverachtig.

* * *

Brengen wij nogmaals eene welverdiende hulde aan den Z. Eerw. Heer Thunissen, Pastoor-Deken onver stad, die, om zoo te zeggen, de ziel en de inrichter dezer grootsche feesten gewest is. Aan zijn wijs beleid, zijnen onverpooseden iever, zijne moeiten en opofferingen, en geholpen door ijverige en onvermoeibare medewerkers, zoozals de Eerw. Heeren Brems, heiners, Paquay en Vandendael, is het welgelukken der Feestelijkheden te danken, evenals de buitengewone goede orde waarin zij zijn afgeloopen.

Eere aan hen !

Hulde aan de leden der feestcomiteiten van elke straat ! Allen, zonder uitzondering, hebben zij hun best gedaan, allen hebben zij de bewondering der vreemdelingen opgewekt door hunne schoon uitgevoerde versieringen ; allen hebben eer van hun werk en verdienen onze oprechte gelukwenschen.

Hulde ook aan onze gansche bevolking die — op een paar uitzonderingen na — zoo eenparig tot het welgelukken dezer feesten heeft medegewerkt Zij heeft bewezen dat het godsdienstig gevoel nog diep in de harten der Tongenaren geworteld is, dat zij getrouw willen blijven aan de christelijke overleveringen, hun door brave voorouders achtergelaten. Ja, Tongeren is en blijft de stad van O. L. Vrouw door de eeuwen heen, en Maria blijft de eereplaats innemen in het hart van elken oprechten Tongenaar. Ter harer eere weet hij feesten te richten en opofferingen te doen, die enkel door kinderlijke gevoelens jegens zijne Hemelmoeder zijn ingegeven, Nogmaals, hulde aan hen !

Moge de Tongenaren altijd getrouw blijven aan hunne godsdienstige overleveringen, en aan het Geloof dat van in de vroegste eeuwen in hunne streek werd verkondigd !

* * *

In de straten hebben wij de volgende jaarschriften aangetroffen :

In de Kiesstraat :

ASCH DER CHRISTENE HELDEN, ZIJ CHRISTELIJK VEREERD.

In 't Begijnhof :

PRIMO INSTANTE CONCEPTIONIS DEO FUISTI ACCEPTA.
LAETE ACCLAMATUR DIVA CORONATA.
BENEDICTA SIT ILLUSTRIS CORONATIO SANCTAE MARIAE.
GIJ ALLEN, LIEVE INWONERS VAN 'T BEGIJNHOF. LOOFT, PRIJST NU MARIA UWE WARE BLIJDSCHAP.
GIJ ZIJT DE BESCHERMSTER VAN 'T FRANCISCANENKLOOSTER ALHIER.
SAINTE MARIE, SOIS LA PROTECTRICE DE VOS CHERS FILS TONGROIS.

In de kleine straat voor 't Begijnhof :

Geen straat zoo klein
Herhaalt niet 't refrein :
Ave Maria.

Onder in de Korverstraat :

Hieronder zijn ook nog menschen.
Die O. L. V. eeren en beminnen.

In de Korverstraat en Vrijthof :

SCHOON ZIJT GIJ MAAGD ALLERKUISCHE LEERE.
CIVITATI ACCEPTAE BENEDIC PIA MARIA.
GIJ ZIJT DE ALLERLIEVE SCHOONE LELIE DER DALEN.
ZIJT GEZEGEND KUISCHE ALLEREINE LELIESCHOONE MARIA.
MARIA DEIPARA GAUSA LAELOS FACTIBI ADDICTOS

In de Sacramentstraat :

ALLEN HERDENKEN U HIER PLECHTIG BLIJDEN PRACHTIGEN KRONINGSDAG.
GANSCH SCHOON ZIJT GIJ GEVIERDE BLANKE LELIE DER DALEN.

Gods heiligen wij vieren,
't Is daarom dat wij sieren.

Van de straat van 't Heilig Sacrament,
Zal Maria voorzeker zijn kontent.

PROVINCIALE RAAD
VAN LIMBURG

Zitting van donderdag, 13 Juli 1911.

ONDEMOTIE

De H. Delvoie draagt het verslag voor van de bijzondere Commissie gelast met de studie van de inrichting eener midden-pensioenkas ten voordeele der gemeentelijke ambtenaars en beambten, hunner weduwen en weezen, dit het 20e voorwerp der dagorde uitmaakt.

Spreker herinnert de voorstellen door het Staatsbestuur overgelegd in de aanschrijving van 't Departement van Binnenlandsche Zaken, van den 10 Juni 1910, voorstellen betreffende, onder andere, de tusschenkomst der provincie om den intrest te verzeeren die noodig is voor de opbrengst der nieuwe kas, en de provinciale tusschenkomst van 4 %, der jaarwedde van het bestuurlijk personeel. Door zijn verzoekschrift van den 28 Juni 1910 verzoekt het Verbond van vereenigingen der gemeentebambten den Raad zijne goedkeuring aan deze voorstellen te geven.

Spreker duidt de beslissingen aan, genomen door de andere provinciale raden.

Voor wat de provincie Limburg aangaat zou de tusschenkomst van 4 % door het Staatsbestuur gevraagd, neerkomen op fr. 15,970, indien men er het personeel der ambtenaars van den buurtwegdienst in begrijpt.

Verschillige oplossingen zijn in de bijzondere commissie vooruitgezet geweest. Deze heeft zich ten laatste, op aanvraag van het Verbond der vereenigingen, aangesloten bij de beslissing genomen door den provincieraad van West-Vlaanderen, van het vraagstuk te onderwerpen aan het onderzoek eener wederprovinciale commissie, waarbij een afgevaardigde van het Departement van Binnenlandsche zaken zou gevoegd worden.

Spreker besluit met aan den Raad te vragen dit voorstel aan te nemen.

De H. Voorzitter bedankt den spreker voor zijne klare en volledige toelichting van het vraagstuk.

ZYN DE GOEDKOOPSTE IN 'T GEBRUIK

Deze besluitselen worden vervolgens ter stemming gelegd en aangenomen.

Pensioenkas der gemeente-veldwachters. Wijziging van het provinciaal reglement. — (2e Commissie).

De H. Deploige, verslaggever, herinnert het verzoekschrift verleden jaar ingediend door de vereeniging der veldwachters, alsmede het verslag door den heer Gielen, namens de Bestendige Alvaardiging, desaangaande voorgedragen in den huidigen zittijd.

Namens de 2e Commissie besluit hij tot de aanneming der voorgestelde wijzigingen, die vermeld zijn in het hiernavolgend ontwerp van besluit :

De provinciale Raad van Limburg.

Herzien zijne beslissingen van den 12 Juli 1899 — 9 Januari 1900, houdende verordening over de pensioenen der veldwachters van de steden en gemeenten der provincie ;

Overwegende dat het nuttig erkend is zekere schikkingen dezer verordening te wijzigen ten einde het lot der veldwachters te verbeteren ;

Gezien de artikels 57 en 58 van het landelijk Wetboek van den 7 October 1886 ;

BESLUIT :

Art. 1. — De artikels 2, 11 en 14 van het reglement over de pensioenen der veldwachters van 12 Juli 1899 — 9 Januari 1900 worden gewijzigd en vervangen door de volgende schikkingen :

« Art. 2. — Deze kas zal gevuld worden door » gezegde steden en gemeenten bij middel van » stortingen in verhouding der jaarwedden van » hunne veldwachters en volgens een bedrag » dat de bestendige Deputatie jaarlijks zal » bepalen.

» *Dit College zal ook zeder jaar het bedrag* » *vaststellen van de tusschenkomst der provincie* » *in de vulling der kas.* »

» De vergoeding voor huisvesting of de waar- » de der kosteloze huisvesting die den veld- » wachter gegeven is, zal begrepen worden in » de schatting der jaarwedde.

» De waarde van de kosteloze huisvesting » zal bepaald worden door de bestendige Depu- » tatie op voorstel van den gemeenteraad.

» Het minimum der jaarwedde aanneembaar » voor de berekening der stortingen is bepaald » op fr. 200.

» Art. 11. — De pensioenen zullen betaald » worden, voor elk jaar dienst, tegen een *vijf* » *en vijftigste* deel van de gemiddelde jaar- » wedde die de belanghebbende in de provincie » zal genoten hebben in den loop der tien » laatste jaren zijner loopbaan van veldwachter.

» Art. 14. — Geen pensioen, buiten de ge- » vallen voorzien door artikel 9, zal de *drie* » *vierden* der jaarwedde die tot grondslag zal » gediend hebben voor de likwidatie, mogen » overtreffen »

Art. 2. — Het tegenwoordig besluit zal aan de goedkeuring des Konings onderworpen worden.

De H. Voorzitter onderwerpt dit ontwerp aan de stemming der vergadering bij naamafroe-

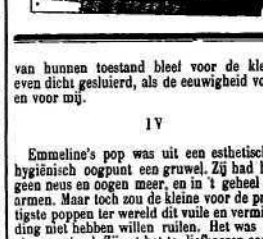

DE blauwe Lagune

5e vervolg

Nu bleef bij roeien, met lange sterke statige slagen, die hem van de andere booten hoe langer hoe verder afbrachten.

Wat nu ? Heb ik geslapen ? zegde Paddy Button tegen zichzelf, eensklaps met een schok ontwakend.

Hij had de riemen even ingehaald, om een minuutje te rusten, — en toch moest hij wel uren lang geslapen hebben ; — want — ziedaar ! — er blies een zachte, warme wind, de maan stond aan den hemel, en de mist was weg.

— Meneer Button ! kwam er een klein stemmetje van achter : het stemmetje van Emmeline.

— Wat is 't mijn engeltje ?

— Waar zijn we nu ?

— Wel, we drijven op de zee, mijn schaapje. Waar zouden we anders wezen ?

— Waar is oom ?

— Die is daarginds in de barkas. Hij zal wel aanstonds bij ons komen.

— Ik wilde drinken.

Hij vulde een blikje uit het vaatje water en gaf haar te drinken.

Toen haalde hij pijp en tabak uit zijne trak. Het kind viel schier onmiddelijk weer in slaap naast Dick, die zich niet verroerd had ; en de oude matroos, opstaande, liet zijne oogen gaan langs den gezichtsinder, waar was geen spoor van zeil of boot te bekennen op de maanbeschenen zee.

Nu heeft men van uit een open boot wel geen verren horizont, en het vage maanlicht is tot eene heldere uitkijk ook niet bevordelijk. Maar booten kunnen binnen weinige uren tijds vele mijlen ver uiteendrijven. Niets is zoo onberekenbaar als de stroomingen van de zee. De oceaan is een oceaan van rivieren sommige snel en andere langzaam, zoodat op geringen afstand van elkaar de eene sloep in het uur eene mijl drijft en de andere twee.

Een warm briesje rimpelde het water, zoodat maneschijn en stergeflikker ineenvloeiden. De oceaan lag als een vijver — en toch was het naaste land misschien duizend mijlen weg.

Lang, lang — zooals Longfelow zegt — mogen de gedachten zijn des jeugd ; maar langer nog zijn de gedachten van een ouden zeeman, die onder de sterren zijn pijpje rookt. Waar was Paddy Button in de vijfen-veertig jaar van zijn varen al niet geweest ? In welke havens was hij al niet aan den rol geweest ? Op hoeveel schepen had hij al topzeilen gereefd en anert geslobberd, en pekelspek gekauwd bij steenharde beschuit ?

Hij zou het zeker niet hebben kunnen zeggen, als iemand het hem had gevraagd Maar het kon hem toch alles nog door zijn hoofd gaan, verward en ver, als een oude droom — visioenen van zijn eerste vaart als scheepsjongen, en hoe zeeziek hij toch was en hoe hij weende om moeder, en hoe de stuurman hem ranselde. Visioenen van drinkgelagen en vechtpartijen van stormen, en schipbreuk, van zeeën blauw en zeeën grauw, van havens en bergen en eilanden en visschen, en van de maats en de vrouwen die hij had gekend, verstootelingen van de aarde en van de zee...

Zoo zat hij zijn pijpje te rooken, terwijl des hemels kaarsen boven hem brandden. En toen begon hij weer te knikkebollen — en toen hij weer ontwaakte was de maan ondergegaan, en in het oosten was aan den hemel eene bleekroode streep, getrokken als met een penseel, tijner dan een roz-blaadje in de Mei. Die streep werd al breeder en vuriger — daar boven kleurde zich de lucht met een onbeschrijfelijk blauw. — De zonneschijf tikte haren scherpen rand boven den gezichtsinder — er meens begon de gansche zee te tinkelen en te flonkeren als eene eenwigheid van saffier en goud.

— Vader ! riep eensklaps Dick, opzittend in het zonnelicht en zijne oogen wrijvend, waar zijn we ?

— Jawel, Dick, mijn zoon ! riep de oude matroos, die alweer vergaets op den uitkijk had gestaan naar de booten. Uw vader zal aanstonds wel bij me komen, zoodra hij een schip gevonden heeft Hebt ge goed geslapen ? En gij ook, Emmeline ?

Emmeline, in den ouden pijjakker, knikte zonder te antwoorden. Een ander kind zou waarschijnlijk op Dick's vraag verder zijn doorgegaan. Zij niet. Zij zweeg. Vermoedde zij dat Paddy stechts uitvluchtjes zocht en dat de dingen toch anders stonden dan hij ze voorstelde ?

Wie zal het beslissen ?

Zij droeg een oud klakje van Dick, dat juffrouw Stannard haar in de haast op het hoofd had geplakt ; en zoo gekostumeerd maakte zij wel een eigenaardige vertooning in het vroege morgenlicht naast Dick, wiens strooheed op den bodem van de boot lag en wiens bruine lokken fladderden in den wind.

— Hoera ! riep Dick, rondkijkend over het sprankelend blauwe water — nu gaan we zeilen, niet waar Paddy ? En ge leert me roeien, ja ?

— Ho een beetje ! Zachjes aan, jonge heertje ! zegde Paddy, hem beetpakkend. Ik heb hier wel geen spons of handdoek, maar ik zal toch even uw gezicht met zout water wasschen en u laten drogen in de zon.

Hij vulde de hoos met zeewater. Maar Dick spartelde tegen.

— Ik wil me niet wasschen ! schreeuwde hij.

— Ge kunt hier toch niet blijven zitten met een gezicht als een vettap ! — Steek uw gezicht in de hoos ! kommandeerde Paddy.

— Doe gij het zelf ! kommandeerde Dickie terug.

M. Button gaf inderdaad het voorbeeld, proestte en blubberde in het water, trok zijn druipende gezicht er uit en smeet den inhoud van de hoos overboord.

— Nu hebt ge uw kans verspeeld, zegde deze slimme pedagoog. Nu is al het water op.

— Er is toch nog meer in de zee.

— Niet om mee te wasschen. Niet voor morgen. De visschen laten hun niet toe.

— Maar ik wil me toch wasschen, mopperde nu Dick. Ik wil mijn ge zicht in de hoos steken, juist als gij. En Emmy ook.

— Nu zegde Button, dan zal ik het aan de haaien vragen.

Hij boog zich over den rand van de boot, met zijn gezicht vlak bij 't water en schreeuwde : « Hallo daar ! » wendde zijn hoofd zijwaarts en luisterde.

De kinderen keken insgelijks over boord, vol spanning.

— Hallo daar ! Slaapt gij nog ?. . Ah ! zijt ge daar !... Hier is een jong heertje met een vuil gezicht, dat zich gaarne wilde wasschen. Mag ik een hoosje vol water nemen ?... Ja ?

— Dank u wel, dank u wel heeren ! Tot wederziens bereid, en de kompliementen thuis !

— Wat heeft de haai gezegd, mijnheer Button ? vroeg Emmeline.

— Hij zegde : Neem zooveel als ge noodig hebt, mijnheer Button. 'Is u van harte gegund, en ik wilde dat ik u een glaasje grog er bij kon aanbieden om eens te drinken op mijne gezondheid, meneer Button ! Daarop stak hij zijn hoofd weer onder zijne vin en gung weer slapen. Ten minste ik hoorde hem snorken.

Emmeline « meen arme » altoos haren ouden vriend. Enkele malen noemde zij hem ook. « meneer Paddy ». Maar Dick hield zich met dergelijke fraaiheden niet op en zegde kortweg « Paddy ». Kinderen hebben een beleefdheidsvorm op eigen hand.

Voor heeren en dames aan wal is eene van de pijnlijkste voorstellingen bij de gedachte aan het samenzijn in eene open boot op zee wel het totale gemis aan wat men verstaat onder « heimelijkheid ». Maar wie in de werkelijkheid zulk een ervaring heeft meegemaakt, die weet dat onder dergelijke omstandigheden de gewone conventies der samenleving wegvallen, en dat dingen, die aan wal alleronbetamelijkst zouden worden gevonden als niet meer dan natuurlijk werden beschouwd voor het aangezicht der eeuwigheid.

En indien dit zoo gaat met volwassenen — hoeveel te meer dan nog met dezen ouden zeerob en zijne twee kinderen ? Inderdaad, de heer Button was iemand van uitnemend plichtsgevoel. Wij was even weinig conventioneel als een walrus, en bij beschouwde zijne beide pleegkinderen gelijk eene kloekmoedige hare kleintjes, of als een walrus zijne jongen.

Er was eene groote zak beschuit in de boot, en ook een partijtje blikkenkost, grootendeels sardienen. Paddy had een knijpmes, en in minder dan geen tijd stond er op de achterbank een geopend dooske sardienen naast eenige beschuiten. Deze, met een teugje water en Emmy's appelsien, vormden een waar festmaal, waarnaar hartig werd toegetast. Toen men verzadigd was werd het overige zorgvuldig weggeborgen, en nu werd er overgegaan tot het inzetten van den kleinen mast.

Zoodra de mast bevestigd was, stond Paddy nog even rond te kijken over het onmetelijke blauw. De Stille Zuidzee heeft drie soorten van blauw : het blauw van den morgen, het blauw van den middag, en het blauw van den avond. Maar het blauw van den morgen is het liefelijkste en blijdste — sprankelend, vaag, nieuwgeboren — het blauw van hemel en van jeugd.

— Waar ziet ge zoo naar, Paddy ? vroeg Dick.

— Naar de meeuwen, antwoordde de pekbroek. Maar bij zichzelf overvelde hij : Geen taal of teeken van hen ! — Och, hemeltje lief, welken kant moet ik uit — noord, of zuid, of oost, of west ? — 't Is hetzelfde. Want als ik oost stuur, dan kunnen ze west wezen, — en stuur ik west, dan zijn ze misschien oost, — en west kan ik niet sturen, omdat daar de wind vandaan blaast. Dus — oost dan maar, voor 't lapje weg, — en onze Lieve Heer zij me genadig !

Hij heesch het zeil en zette zich aan het roer met den schoot. Vervolgens stak hij een pijpje aan, leunde lekker achterover en liet het zeiltje zwellen in den spelenden wind. Het lag in Paddy Button's beroep, en ook in zijnen aard dat hij alduus — misschien op weg naar verhongeren en verdorsten — even onbezorgd heenkoerste, alsof hij met de kinderen op een zomersch spelevaartje ging. Zijne verbeelding hield zich weinig met de toekomst bezig. Geheel bezig met de dingen van het oogenblik, kon hij zich het hoofd niet breken over hetgeen de dag van morgen wel zou kunnen brengen. En de kinderen waren als hij. Hij was een kind bij kinderen.

Nooit was er een gelukkiger zeilpartijtje, dan op dien morgend in die kleine jol. Onder het ontbijt hield Paddy den kinderen wijsgemaakt dat, indien Dick zijnen vader en Emmeline haar oom niet over « vijf minuten » terugzag, dit enkel was omdat die goede man aan boord van een ander schip was overgestapt en dus wel dansende zou verschijnen. Het ontzettende van hunnen toestand bleef voor de kleinen even dicht gesluierd, als de eeuwigheid voor u en voor mij.

IV

Emmeline's pop was uit een esthetisch en hygiënisch oogpunt een gruwel. Zij had haast geen neus en oogen meer, en in 't geheel geen armen. Maar toch zou de kleine voor de prachtigste poppen ter wereld dit vuile en verminkte ding niet hebben willen ruilen. Het was haar als een afgod. Zij zat het te liefkoozen aan de één zijde van den stuurman, terwijl Dick, aan de andere zijde, met zijn neus over het water hing, uitkijkend naar visch.

— Waarom rookt ge, meneer Button ? vroeg Emmeline, die haren vriend een tijdling had gadegeslagen.

— Om mijn leed te vertelten ? antwoordde Paddy.

Hij leunde achterover, met het ééne oog dicht en het andere in het zeil. Hij was in zijn element met niets te doen dan sturen en rooken, gekoesterd door de zon en afgekoeld door het briesje. Een landman zou in zijn geval half radeloos zijn geweest van angst ; en menige zeeman zelf zou gedrukt en stil zijn geweest, voortdurend hebben uitgekeken naar schepen, beurtelings gevloekt en gebeden hebben. Paddy echter rookte enkel maar.

Enkel zoo éénmaal in het uur schudde hij zijne luiheid af en stond op om rond te kijken naar meeuwen. Maar het uitzicht was zeilloos en ledig, als in de dagen der tijden na de Schepping.

Wanneer Dick af en toe ongeduldig of lastig werd, dan wist de oude matroos altijd iets om hem bezig te houden. Hij maakte een vischtuig voor hem, uit eene speld en een koortje ; en Dick, met het aan loenijk geloof der kindsheid, vischte er op los. Of hij deed verhalen ; hetzij uit zijn jeugd, hetzij uit zijn latere leven. Hij had indertijd een jaar doorgebracht te Deal, waar eene nicht getrouwd was met een bootsman. Van die nicht en haren man wist hij veel te vertellen, en inzonderheid van hun kind, eene zekere Hannah.

(*'t Vervolgt.*)